

Я-11

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

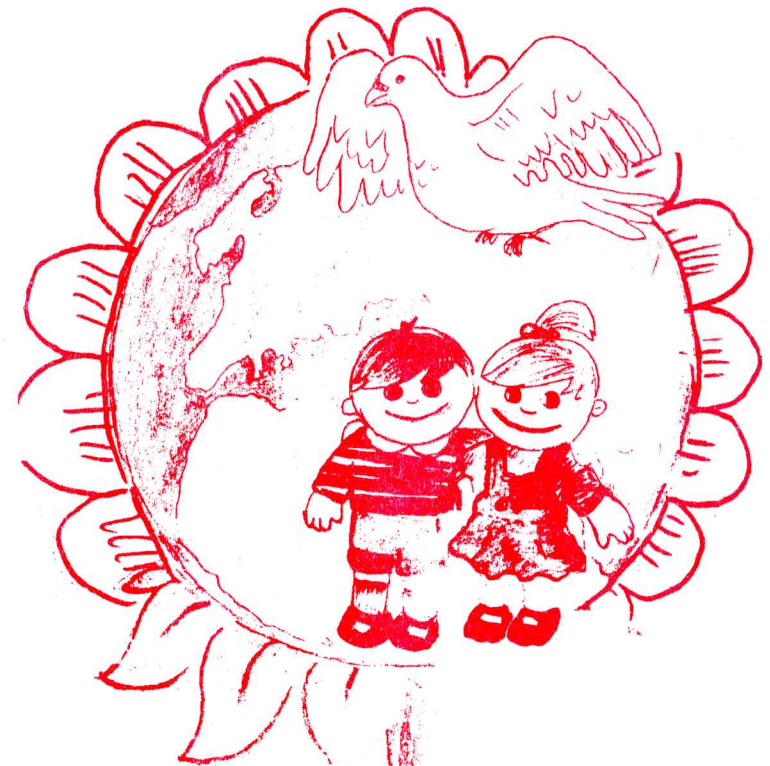

TeTiC

*Інформаційно видавничий центр
Рівненського економіко-
гуманітарного інституту*

Рівне 2000

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

картв. 2023р.

33027 м.Рівне, вул.С.Дем'янчука
**МЕТУ
БІБЛІОТЕКА**

РІВНЕ - 2000

N 41945

ІН 41945

Автори

8 100987 529813

Я-11

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ УКРАЇНИ
Рівненський економіко-гуманітарний інститут
Відділ освіти Рівненської обласної адміністрації

Матеріали четвертих учнівських громадських читань

“Я голосую за мир”

1 червня 2000 р.

Відповідальний за випуск: академік, доктор
педагогічних наук, професор

Дем'янчук С.Я.

Хрусюк Наталія
слухачка комплексу “Освіта”
УПК і ПП-11

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Мабуть, саме за таким гаслом має жити кожна людина. Адже саме слово мир є уособленням щастя, спокою і справедливості на планеті. Та на жаль, далеко не завжди чуєш це слово з уст наших політиків, урядовців, державних діячів. І як не дивно, чомусь у світі склалась саме така тенденція, що мирне співіснування людей, народів стало майже неможливим. Одним з найнезаперечніших доказів є Друга світова війна - велика рушійна сила, що пройшла і по території нашої країни, забравши мільйони ні в чому невинних життів, як дорослих, так і дітей. Скільки матерів будуть ще оплакувати своїх синів, шукати зниклих безвісти, дивитися на страждання понівечених?

На мою думку, ця війна залишила кожній людині найтяжчу рану - душевну, яка постійно нагадуватиме нам про світову трагедію, рубці якої ніколи не зникнуть. Але це ще далеко не одна біда, що випала на нашу долю. Після війни в 40-х роках на багатостраждальній землі України знову розпочався голод. Особливо в найтяжчому становищі перебувала Східна Україна, тому люди змушені були залишати обжиті місця і мандрувати у пошуках харчів. І це в той час, коли Радянський Союз безкоштовно експортував хліб за кордон.

Ще не стерті з пам'яті голодомор 1932-33 років. Народ знову голодував, не маючи шматка хліба. Немає сумніву, що радянський уряд влаштував цей штучний голод, щоб винищити український народ.

І ось, здавалося б, після усіх пережитих лихоліть, ми порозумнішали, зробили висновки, просуваючись уперед до світлого майбутнього. Життя продовжується, і ми живемо у цивілізованому суспільстві, в якому люди мають право на щасливе повноцінне життя. Та не все видно було гаразд, бо у верхах і надалі продовжувались експерименти. В Україні скоїлося те страшне лихо, яке два тисячоліття тому було передбачено “Откровением Святого Апостола Іоанна” (Апокаліпсис): впала з неба “звізда полин”. Тепер вона вже відома усьому світові - це чорнобильська катастрофа. Біда ця невідворотна, неблаганні радіація отруїла і скалічила життя багатьох мирних жителів, які нічого не підозрюючи, вийшли на парад 25 квітня 1986 року у літньому одязі, бо сонце в той

викликати паніки. Та хіба не гірше зробили?

Прошло зовсім небагато часу після тих подій, і ми вже вступаємо в XXI століття. А позаду залишаються Велика Вітчизняна війна, голодомор, Чорнобиль...

Люди, звертаюся до Вас, поки ще не пізно, задумайтесь над своїм майбутнім, зробіть кожен для себе висновок з минулого. Проголосуйте за мир! І можливо тоді ми справді отримаємо бажане мирне життя на землі.

Жив'юк Лариса
7-В клас
Мізоцька ЗОШ

МОДЕЛЬ ООН: ПОШУК ШЛЯХІВ У МИРНЕ МАЙБУТНЄ

Нинішнього травня минуло 55 років з часу Перемоги над нацистською Німеччиною. У ті весняні дні 1945 року країни-переможниці думали про майбутній повоєнний устрій світу, про те, як уникнути нових війн. За місяць до закінчення війни з Німеччиною в американському місті Сан-Франциско відбулась конференція, на якій було створено Організацію Об'єднаних Націй - орган, що мав стати на сторожі повоєнного миру. Серед країн - засновників ООН була і Україна, яка понесла величезні втрати під час Другої світової війни.

ООН існує 55 років і поки що, в цілому, справляється з покладеним на неї завданням - збереження миру. Україна продовжує відігравати помітну роль в Організації. Так, з минулого року вона є постійним членом головного ООНівського органу - Ради Безпеки.

Одним з напрямків діяльності Організації Об'єднаних Націй є проведення її Моделі для молоді - студентів і старшокласників різних країн. Тут молодь має можливість вільно спілкуватися, спільно шукати відповіді на найболючіші питання сьогодення, пропонувати свої рішення тих чи інших міжнародних проблем, ближче знайомитись з механізмами діяльності ООН.

У 1998 році у місті Києві була проведена перша Модель ООН для українських старшокласників, присвячена 50-річчю прийняття Загальної Декларації прав людини. В 1999 році відбулася друга українська Модель, що проходила під гаслом "Люди похилого віку та молодь - зв'язок поколінь". Патронами

обох заходів виступали Представництво ООН в Україні в особі його координатора Педро Пабло Вільянуева та президент України Леонід Кучма.

В обох українських ігрових Моделях ООН отримали право участі учні старшокласники Мізоцької загальноосвітньої школи. У 1998 році це були Смакогук Андрій, Ільків Микола, Тишкул Ірина, Руда Вікторія. Перших троє нині є студентами університетів - Київського, Львівського, Волинського, завдячуючи цим, між іншим, досвіду, набутому під час Моделей ООН. У 1999 році школу представляли Руда Вікторія, Тарасюк Віра, Феленюк Андрій, Вербовський Микола. Обидва рази наша школа виступала на грі від імені Білорусії, отримавши інформацію, консультації, допомогу від співробітників посольства цієї держави в Україні, збагатившись знаннями про одного з наших найближчих сусідів.

Після приїзду з Києва учасники команди зустрічались з учнями різних класів, розповідали про свої враження від гри, про ту прекрасну атмосферу, у якій вони працювали, про чудово організоване дозвілля. Сподіваємося, що і в наступному форумі, який має відбутись у 2000 році, візьмуть участь учні нашої школи.

Молодь готується підхопити естафету миру у старшого покоління. Ми мріємо про Планету без війн, планету людей, що живе за законами Любові і Краси.

Петрук Наталя
7 клас
Мізоцька ЗОШ

ЛЮДИ, БУДЬМО МИЛОСЕРДНІ !

Доброта і чуйність, співпереживання, щиросердечність, уміння розділити чужий біль, вчасно підтримати у важку хвилину, розрадити в горі і біді - це в характері нашого народу.

Важко уявити, як люди страждають не від того, що на шодень не мають свіжого хліба, а через те, що не чують вкрай необхідного "Добрий день!"

Кажімо більше ніжних слів
Знайомим, друзям і коханим.
Нехай комусь тепліше стане
Від зливи наших почуттів.
Нехай тих слів солодкий мед

Чиюсь загоїть рану.
Чи перший біль, чи то останній -
Коли б то знати наперед.
Кажімо більше ніжних слів,
Комусь всміхаймось ненароком,
То не життя людське коротке,
Короткі в нас слова черстві,
Кажімо більше ніжних слів.

Щедрі французи кажуть: "От якби-то молодість знала,
якби-то старість могла..." Гей-гей, старість - не радість, ніхто її
не жде, всяко прихитряється відсунути її небажаний прихід. Та
ба, вона підкрадається несподівано, раптово впаде, як сніг на
скроні, - і ти з печальною розсудливістю розумієш, - усе краще
вже було в минулому. А з тобою лише спомини та недуги, самота
та нємічність. Добре, коли за своєї життєвої зими звив тепле
гніздечко родинне, коли довкола променяється рідні усмішки,
дзвонить дитячий сміх. А як цього немає...?

Виховує мати синів, доньок, надіється, що буде до кого
на старість прихилитися. А вони розлетілись по світу, довго-
довго не навідуються до отчого порогу. Лише скупі листи
приходять час від часу. Подібна одна на одну телеграми. А коли,
нарешті, знайдуть хвилину, щоб відвідати, нерідко це буває
надто пізно. Зі скрипом відхиляються перекошені двері, застогне
пошарпана віконниця, і додолу підступною горлицею впаде
материнська любов.

Допоки нас чекають наші мами,
І доки виглядають нас батьки.
Провідуймо, та не лише листами,
Хоч дорогі їм і скупі листи.
Коли неждано вдарять в дзвони долі,
Тоді на все, на все знайдеться час,
Але ні сльози, ні вінок печалі -
Уже ніщо не виправдає нас.
Зане жаль у щедрім слові "Мамо"
І чайкою здригнеться синя вись,
Провідуймо і завжди пам'ятаймо,
Що можемо запізнитися колись.

Люди, Будьмо милосердні! Бо суд немилосердний до
того, хто не вчинив милосердя. Милосердя ставиться вище за
суд. Люди! Будьмо милосердні.

Лахман Леонід
2-Б клас
Мізоцька ЗОШ

ХАЙ БУДЕ МИР

Бог створив світ з великою любов'ю до людей. Він
наказав їм жити в мирі. Адже мир - це коли нема війни. А не
буде війни, то всі люди Землі попросяються із убивствами,
голодом та іншими негараздами.

Як добре жити в мирі, любові, добрі, милосерді. Хай
завжди буде мир між людьми!

Клиновий Олег
6-В клас
Мізоцька ЗОШ

МИР НА ПЛАНЕТИ

Найбільше я хочу,
щоб мир був на світі,
щоб сонце світило,
всміхалися діти.

Щоб небо чисте, голубе
Над нами красувалось.
Щоб на усій землі,
Ніде війна страшна не насувалась.

Нехай же ліс шумить листвою,
Співають весело пташки.
А діти всі ідуть юрбою
До школи вчитись залюбки.

Хай буде мир на голубій планеті,
За нею кращої не знаю.
У космос не пустіть страшні ракети,
Я всіх вас люди закликаю.

Федорась Олександр
ЗОШ № 1 2-А клас
м. Рівне

МИР НА ПЛАНЕТІ ЗЕМЛЯ

Прийшла весна. Розтанув сніг, і дерева ще не встигли проснутися, але незабаром вони зазеленіють і розквітне навкруги краса.

А коли війна - за пострілами і вибухами не чути співу птахів і знищена гармонія.

Я дуже люблю весну і все, що вона нам дарує, тому я голосую за мир!

Громаченко Ольга
2-А клас
м. Рівне

ЛЮДИ ХОЧУТЬ МИРУ

Всі люди хочуть, щоб був мир, і я погоджуюся з ними. Коли на землі мир, люди можуть вільно працювати, випускати трактори, машини, шити одяг, робити підручники, зошити, ручки і олівці. Лікарі лікують людей. Хлібороби вирощують пшеницю, а пекарі печуть хліб. Діти можуть ходити у дитячий садок і школу, щоб вчитися, а в вільний час відпочивати і веселитися.

А коли війна, люди гинуть від куль і помирають з голоду. Діти залишаються без батьків. Тому я хочу, щоб світило мирне сонце. Я голосую за мир!

Древицька Олена

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Я голосую за мир тому, що мир - це злагода і любов до країни, в якій ти живеш. Мир - це блакитне небо і безтурботні сни. Я ненавиджу бійки. Я вважаю, що кожен проблему можна вирішити словами. Так само і дорослі мають уникати війни у вирішенні своїх проблем. Мир - це змога спокійно вчитися у школі, працювати на заводі, вирощувати хліб і дітей.

Ось чому я голосую за мир.

Каграманян Карен

МИР ВАМ, ЛЮДИ!

Країна, в якій я народився, - це Україна. І я пишаюся цим, що в нашій країні до цього часу панує мир та спокій, і немає війни. Що всі діти можуть бути щасливі і радісні, ходити в школу, бавитись у вільний час, зустрічатися з друзями. Я голосую за мир.

Мир вам, хай міцно дім ваш стоїть,
Мир вам і щастя, і радість усім,
Мир вам, вашим друзям і батькам,
Ми бажаємо щастя вам.

Прачова Олена

ЗА МИР НА ЗЕМЛІ

Я голосую за мир на землі. Щоб світило ясне сонечко над нами. Щоб ми зросли у мирній країні без війни, без горя.

Щоб не було війни на нашій Україні. Щоб люди не гинули і не кидали свої рідні домівки.

Я голосую за мир на своїй рідній землі.
Щоб дав Бог, я зросла у мирі і спокої.

Каграманян Каріна

Я ЗА МИР

Я народилася і виросла на Україні. З розповідей бабусі я багато дізналася про життя людей у Велику Вітчизняну війну і про те, які тяжкі роки пережили наші люди. І я вдячна Богові, що до цього часу в нашій країні панує мир та спокій і чисте небо. Де немає війни, там радісні діти і щасливі усі люди. Я голосую за мир!

Самолук Павло

МИР І ЩАСТЯ КОЖНОМУ ДОМУ

Христос Воскрес! Усе радіє.
Сміється сонечко з небес.

Скоро Великдень. У нас в Україні його святкують урочисто. Люди приносять щирі молитви Богу. Освячується паска. Люди вітають один одного. Діти б'ються яечками, писанками і крашанками. Скрізь радість, весна, сміх. Мир і щастя у кожному домі. Хочу, щоб так було завжди! Так буває, коли мир на землі. Я голосую за мир!

Ткачук Валерія
2-А клас

Я БАЖАЮ МИРУ ВСІМ

Я ніколи не бачила війни, але я чула про неї по телевізору, читала в книжках. І я знаю, що коли йде війна, вбивають людей, їхні рідні плачуть і сумують. А я не хочу, щоб люди плакали і сумували. Я хочу, щоб зі мною завжди були тато, мама і сестра.

І тому я голосую за мир!

Зарічнюк Андрій

МИР - ЦЕ СПОКІЙ НА ЗЕМЛІ

Я голосую за мир. Слово мир - воно таке радісне! Мир - це коли співають птахи, коли вітерець шелестить листочками дерев, коли сміються діти. Я щасливий, коли бачу посмішки на устах мами і тата. Я люблю з ними їздити в ліс, на озеро. Там гарно літом і восени. Я хочу, щоб всі були щасливі, щоб не стріляли, щоб можна було спокійно спати, гуляти, навчатися і гратися.

Кость Олександр

МИР - ЦЕ ВІРА У МАЙБУТНЄ

Мир. Скільки у цьому слові спокою, радості, добра.

Мир - це місячні ночі і спокійний сон дитини. Це сонячні дні і радість відпочинку.

Мир - це безтурботне щасливе дитинство. Право навчатися, відпочивати. Мир - це право жити, творити і мріяти. Плакати і сміятися від радості. Мир - це радість щоденного

спілкування з рідними. Це лагідні руки матусі, її ніжний погляд.
Мир - це віра у майбутнє.

Бесараб Ірина

ХАЙ ЗАВЖДИ БУДЕ МИР

Хай завжди буде мир. Я не хочу, щоб була війна. Тому що війна - це смерть, кров і сльози. Я не хочу, щоб страждали діти. Нехай над нашою землею завжди ясно світить сонце, співають пташки. А люди хай живуть в мирі та злагоді.

Цвіль Діма

МИР

Мир! Яке чудове слово мир. Воно дарує людям щастя, радість і надію. Якщо посварився ти з другом, то помирися. Бо друзі найголовніші. Їм можна довірити таємниці. Одним словом - Віра, Надія, Любов.

Назаренко Ірина

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Я голосую за мир, тому що мир - це спокій. Коли в Україні буде мир і не буде війни, українські люди будуть жити. А коли буде війна, багато українських людей помре. Давайте будемо голосувати за мир, будемо жити з іншими країнами в мирі.

Обоєнко Ілона
4-А клас

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Я голосую за мир. Мир - це коли немає війни. Мир - це дружба та добро. Мир - це злагода в сім'ї. Це взаєморозуміння між людьми.

Ткачук Валерія

МИР- ЦЕ ЗАПОВІТНА МРІЯ ВСІХ ЛЮДЕЙ

Мир... У цьому слові - мама, тато, сестричка і я. У ньому лагідне сонце, чисте небо, спів пташок, шелестіння дерев. У ньому веселий гомін нашого міста. Мир - це заповітна мрія усіх землян. Я голосую за мир!!!

Мар'юк Оксана
4-А клас

ЛЮДИ, БЕРЕЖІТЬ МИР!

Мир... Почувши це слово, ми згадуємо перші шкільні роки, перший відважний вчинок і неповторно веселе та щасливе дитинство. Мир - це надзвичайно цікаве слово, яке має так багато значень. Означає добро, дружбу, довіру і ласку.

Якби Адам і Єва не допустили своєї страшної і незабутньої помилки, то на світі панували б добро, мир, злагода і не було б війни. Та, на жаль, війни є. У Чечні зараз страшна війна, гинуть тисячі людей, у них немає їжі, діти не можуть продовжувати навчання, жити у своїх затишних оселях, а змушені покидати рідні міста і села, щоб вижити.

Отож, бережіть мир і поважайте і любіть один одного.

Адамчук Тарас

Я НЕ ХОЧУ, ЩОБ БУЛА ВІЙНА

Була осінь 1943 року. Мій дідусь жив на хуторі. Вдень працював на полі, а вночі ховався в лісі від німців. Одного разу дід і прадід поїхали до млину. Раптом налетіли німецькі літаки і почали бомбити і обстрілювати людей. Але всі встигли забігти до лісу. Моя прабабуся думала, що дідуся вбили, але він повернувся вночі додому. Наступного дня прийшли німці. Вони розстріляли мого прадіда, а дідусь встиг заховатися. Ось так мій дідусь втратив свого тата, було спалено їхню хату.

Зараз я живу зі своїм дідусем. І я хочу, щоб ми в майбутньому не знали такого лиха, як війна. Ось чому я голосую за мир.

Пилипчук Володимир
гуманітарна гімназія
7-А клас
м.Рівне

ВІН НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ У НАШИХ СЕРЦЯХ.

Сьогодні рівно місяць, як з життя пішов мій дідусь - Павловський Володимир Миколайович. Він був прикладом для мене в усьому, він був і залишається для мене найкращим.

Народився дідусь у маленькому українському містечку Новоград-Волинському, що на Житомирщині. Оскільки батька його закатували в сталінські часи, мусив годувати велику сім'ю будучи ще підлітком. Він навчився виливати банячки з чавуну, обмінював їх на харчі у близьких селах. Дідусь був дуже веселим, енергійним та сміливим хлопчиною, таким він залишався усе своє життя.

Коли почалась Велика Вітчизняна війна, дідусеві не виповнилося ще й 17 років. Житомирська область була захоплена німецько-фашистськими загарбниками. Він дуже допомагав партизанам, частенько з молодшим братом Романом, якому тоді було 7-8 років, ходив на німецькі військові склади красти зброю та гранати, а потім передавали їх партизанам, але й рибу у ставках глушити здобути трофеєм теж доводилося. Роман Миколайович (нині завідує лабораторією у Київському інституті цивільної авіації) і зараз згадує, як стояв на варті біля паркану. Та одного разу простоявши цілий день, так і не дочекався свого старшого брата. Бідна мати чекала найгіршого, підкупивши одного з поліцаїв вона дізналась, що через три дні її сина Володю повісять на площі... А в цей час її Володя сидів замкнений у німецькій в'язниці, навколо якої ходив вартовий. Знайшовши іржавий цвях, дідусь почав витягати цеглини, багато часу це зайняло, та коли діло було зроблено, він дочекався, коли вартовий буде з іншої сторони в'язниці, виліз, гарно поклав цеглини на місце та втік. Ото було здивування, коли фашисти зібралися його вішати, а в'язниця виявилася пустою!

Після цього додому вже повернутися він не міг, прислав тільки гінця, який повідомив, що Володя пішов у табори. Додавши собі один рік (бо на фронт брали з вісімнадцяти років), він вирушив на фронт. Пройшов усю війну, визволяв Будапешт і Прагу, нагороджений багатьма орденами та медалями,

повернувся у рідне місто, де зустрів свою долю, Тетяну (мою бабусю). Зробили весілля, шоправда сукню нареченій прийшлося позичити... Дідусь в цей час працював на вантажній «полупортці». Через деякий час з'явилися у них діти: Ніночка і Володя. Оскільки всі в сім'ї були роботящі, збудували дім, жили добре.

Найкращим святом для дідуся був День Перемоги. Пам'ятаю його останній День Перемоги, у 1999 році. Тоді він вже не міг добре ходити (дідусь інвалід війни I групи), ми всі разом возили його на кладовище, в інвалідній колясці. Дідусь не хотів надягати ордени, казав, що ставлення до ветеранів тепер не те, та коли ми тільки вийшли на вулицю, його оточили молоді хлопці, воїни-афганці, і почали вітати з Днем Перемоги.

Ось такі коротенькі епізоди з життя мого дідуся.

За таким головою сім'ї всі ми були, як за кам'яною стіною. Він дуже любив свою дружину, дітей, онуків, і навіть зараз, коли він пішов від нас, ми відчуваємо його присутність, відчуваємо його опіку. Він назавжди залишиться у наших серцях.

Зміст

Хрусюк Наталія Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	3
Жив'юк Лариса МОДЕЛЬ ООН: ПОШУК ШЛЯХІВ У МИРНЕ МАЙБУТНЄ	4
Петрук Наталя ЛЮДИ, БУДЬМО МИЛОСЕРДНІ !	5
Лахман Леонід ХАЙ БУДЕ МИР	7
Клиновий Олег МИР НА ПЛАНЕТІ	7
Федорась Олександр МИР НА ПЛАНЕТІ ЗЕМЛЯ	8
Громаченко Ольга ЛЮДИ ХОЧУТЬ МИРУ	8
Древицька Олена Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	8
Каграманян Карен МИР ВАМ, ЛЮДИ!	9
Прачова Олена ЗА МИР НА ЗЕМЛІ	9
Каграманян Каріна Я ЗА МИР	9
Самолук Павло МИР І ЩАСТЯ КОЖНОМУ ДОМУ	9
Ткачук Валерія Я БАЖАЮ МИРУ ВСІМ	10
Зарічнюк Андрій МИР - ЦЕ СПОКІЙ НА ЗЕМЛІ	10
Кость Олександр МИР - ЦЕ ВІРА У МАЙБУТНЄ	10
Бесараб Ірина ХАЙ ЗАВЖДИ БУДЕ МИР	11
Цвіль Діма МИР	11
Назаренко Ірина Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	11
Обоєнко Ілона Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	11
Ткачук Валерія МИР - ЦЕ ЗАПОВІТНА МРІЯ ВСІХ ЛЮДЕЙ	12
Мар'юк Оксана ЛЮДИ, БЕРЕЖІТЬ МИР!	12
Адамчук Тарас Я НЕ ХОЧУ, ЩОБ БУЛА ВІЙНА	12
Пилипчук Володимир ВІН НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ У НАШИХ СЕРЦЯХ.	13

Матеріали третіх учнівських громадських читань

«Я голосую за мир»

1 червня 2000р.

Ум. друк. арк. 2,2. Тираж 300 пр. Формат А5

Замовлення № 119929_015

Верстка і дизайн
Беднарчук В.Д.

Комп'ютерний набір
Гончаренко Я.І.

Технічний редактор
Завгородня І.В.

©TeTiC видавничий центр РЕГІ, 2000р.

33027 м.Рівне, вул.С.Дем'янчука
МЕГУ
БІБЛІОТЕКА

№ 41 945